

in vidi v travi poleg ceste nekaj svitlega; bila je bela lilija. Takój jo je utrgal in dal Jezuščku v roki. Ali glej čuda! v cvetličnem venčiču zablestí kelih, ki se je odseval na vse strani. Preko keliha je visela sv. hostija, in v njenej sredini je bilo videti rudeč križec, ki se je svetil kakor žareč ogenj. To prečudno žarečo baklo je podal Jezušček svojemu redniku sv. Jožefu, ki jo je vzprejel z veseljem in molčeč potoval dalje v Egiptovsko mesto. In v resnici bi se moral čuditi vsak in strmeti, ker ta luč nam predstavlja skrivnost óne angelske hrane, s katero Gospod hrani duše svojih vernikov. In ta podoba je bila božjemu Detetu v svetilo na njegovem begu v Egipt.

Srečno je pripotovala sv. družina do prvega egiptovskega mesta pred ajdovski tempelj. Na malikovalsko podobo je padla luč blesteče se lilije. V tem hipu je postala podoba iz belega mramorja črna kakor noč. To je videl duhoven malikovalec in milost božja je prešinila njegovo srce. Povzdignil je glas in dejal kakor v proroškem duhu: „Ti, o lilija, prideš, da zmagaš lotos!“ (Lotos je bila cvetica in podoba egiptovske malikovalske službe božje.) Malikovalski duhoven je nadaljeval: „Tujei! kdo ste in od kod pridete? Bog je z vami in njegova luč vam sveti!“ To rekši, zaklenil je vrata pri templji in se zamislil v globoka premišljevanja. Sv. družina je v tem otišla dalje. Pred hišo, v katerej je luč gorela, ugasnila je lilija v znamenje, da naj tukaj sv. Jožef prosi za prenočišče. To je tudi storil in bili so prijazno vzprejeti.

Lilijo je angel prenesel vrhu gore Golgote. — To vam je, otroci ljubi, legenda o treh lilijah sv. Jožefa. Spominajo naj vas na čisto srcé, ki je najdražji zaklad na zemlji, vir tolažbe in pravega zaupanja na Boga. Čista duša je zmaga malikovanja in nejevere — ter posebno zaupanje v presveti zakrament altarja.

Posl. Alojzij Vakaj.

Kmet in prorok.

Saljivec je šel po poti in videl kmeta, ki je splezal na bukev in sekal veliko vejo, na katerej je stal z obema nogama. Šaljivec reče kmetu: „Norec, kaj delaš? stopi na drugo vejo, ako ne, padla bodeta ti in veja.“ — „Bog me ne prevári! hodi ti po svojih potih,“ odgovori kmet. Komaj je otišel óni človek in kmet je padel z vejo vred na tla, ter dejal: „duše mi, óni človek je prorok!“ To rekši, hiti za njim, pokliče ga in mu reče: „Ti si prorok, ki vse veš, povej mi, kdaj bodem umrl?“ — „Takój, da le tretjič tvoj osel zariga,“ odgovori mu óni. Kmet naloži drva in začne na vso silo goniti osla proti dómu. Ko na poti osel zagleda družega osla — zaríga, a kmetič naglo odveže svoj pas, omotá ga oslu okolo gobe in nategne, kolikor najbolj more, rekoč: „Kaj, rjoveš! ali ti je bila kaka sila?“ Osel ne more oddihávati skozi nozdri, pade in se zaduší, a kmet razloži z njega drva, nese jih domóv, govoreč: „Treba ti ni bilo rigati; a jaz vidim raje, da pogineš ti, nego li jaz.“

(Po „Vuku Vrčeviču.“)